

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 7/2018

Červenec + Srpen 2018

Dar a tajemství vzácného dědictví

Je tady opět čas kněžských svěcení a primičních mší svatých. To nás přivádí k úvaze nad Kristovým služebným kněžstvím, nad jeho významem pro Boží lid i pro celou společnost.

Každý kněz může o svém kněžství říci se sv. Janem Pavlem II., že kněžství je dar a tajemství. Kněžství je nezasloužený Boží dar, což vystihuje i latinské slovo

– sacerdos (posvátný dar). Tajemství povolání ke kněžství je osobním tajemstvím pro každého povoláního. Je to jakoby vlastní a vždy originální dobrodružství života s Kristem, který se přiblížil tajemně k životu a osudu povoláního člověka a řekl mu: "Pojď za mnou!" Tajemství povolání naznačuje

i samotné slovo klerik, kterým označujeme jáhna, kněze, biskupa. Jde o řecké slovo (kleros), které do latiny překládáme slovem *sors*, což znamená osud, úděl. A tedy, lidé tohoto osudu jsou Bohem vyvolení. Bůh si je vyvolil pro sebe, dotkl se jich, stal se jakoby jejich údělem. A proto se klerik musí chovat tak, aby celým svým životem projevoval, že je Pánovým vlastnictvím a také, že Pán žije v něm.

Kristovo kněžství

Každý pokřtěný věřící má účast na křestním kněžství. Nicméně Kristus, aby mohl pokračovat ve svém spasitelném poslání, ustanovil při Poslední večeři služebné kněžství, které se prostřednictvím apoštolů a biskupů předává jako dar povoláním osobám dodnes. V křesťanské tradici považujeme Melchizedecha - "kněze nejvyššího Boha" (Gn 14, 18) za předobraz kněžství Ježíše Krista. Jediná Kristova vykupitelská oběť se zpřítomňuje v eucharistické oběti Církve – ve mši, kterou může sloužit jedině vysvěcený služebník. Pouze Kristus je pravý kněz, ostatní jsou jeho služebníci. Ve službě posvěceného služebníka je přítomen sám Kristus. Sv. Jan Maria Vianney říká: "Kněz pokračuje v díle vykopení na zemi ... Kdybychom zde na zemi dobře pochopili, čím je kněz, zemřeli bychom ne ze strachu, ale z lásky ... Kněžství je láska Ježíšova Srdce."

Při jáhenského svěcení zaznívají slova: "Přijmi evangelium Kristovo. Stal ses jeho hlasatelem. Dbej, abys tomu, co čteš, věřil, co věříš, učil, a co učíš, i uskutečňoval." Hodnotu daru kněžství lépe pochopíme, pokud si uvědomíme, že když kněz ohlašuje víru Církve, to vlastně Kristus v něm promlouvá k lidu; když kněz moudře vede jemu svěřené věřící, je to Kristus, který vede svůj lid; a když kněz vysluhuje svátosti, zvláště když slaví Eucharistii, je to Kristus sám, který prostřednictvím svých služebníků pracuje na spáse člověka a stává se skutečně přítomným ve světě.

Kněžské poslání

Kněz je druhý Kristus, který dal apoštolům příklad služby a lásky, když jim před svým umčením umýval nohy. Bez kněží by Církev nemohla prožívat základní poslušnost Ježíšovu příkazu: "Jděte tedy, učte všechny národy" (Mt 28, 19) a "To čiňte na mou památku" (Lk 22, 19). Ale také poslušnost pověření: "Komu odpustíte hříchy, budou mu odpuštěny..." (Jan 20, 23). Tato poslušnost je srdcem její existence a její poslání v dějinách spásy. Právě díky službě kněží můžeme s plnou důvěrou věřit v příslib Krista, který řekl: "A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa" (Mt 28, 20). Kněžským posláním je tedy modlitbou a obětí posvěcovat sebe, čas i okolí,

ohlašovat Boží slovo, vysluhovat svátosti a svátostiny, slavit Eucharistii, zjevovat Boží milosrdnou tvář ve svátosti smíření, a zároveň duchovně vést, doprovázet věřící na cestě spásy. Těžký by byl život člověka na zemi bez služby kněze.

Současný svět a kněžské povolání

Současná doba však odvrací pohled od těchto duchovních hodnot a více se zaměřuje na hodnoty materiální, čehož následkem je nárůst egoismu, konzumní způsob života a ztráta smyslu pro oběť a pro věci Boží. Zdá se, že právě taková mentalita je jednou z příčin, pro které v mnoha velkých farnostech našich diecézí již celá desetiletí nevznikla kněžská povolání, ba dokonce jsou i takové, ve kterých si nikdo ani nepamatuje nějakého kněze či bohoslovce z jejich farnosti.

Formování budoucích kněží, trvalou péčí o jejich osobní posvěcování, jakož i péčí o jejich pastorační horlivost považuje Církev za jednu z nejcitlivějších a nejdůležitějších úloh vzhledem k evangelizaci lidstva. Toto formační dílo je pokračováním té Kristovy činnosti, kterou sv. Marek, evangelista, popisuje ve svém evangeliu při povolání Dvanácti (srov. Mk 3, 13-15). Formace k této náročné službě se dnes uskutečňuje v kněžských seminářích a zahrnuje v sobě intelektuální, lidský, duchovní a pastorační rozměr. Mladý člověk, který pozná v sobě Boží volání ke kněžství a nastoupí na tuto cestu formace, najde život v hojnosti, pokud se zcela dává k dispozici Bohu a jeho království s nerozděleným srdcem. Na první pohled se zdá, že mu Pán všechno bere. Ale pokud bere, tak jen proto, aby mu mohl stonásobně více darovat a aby se stal dědicem věčného života (srov. Mt 19, 29).

Kněz – muž s probodeným srdcem

Identita katolického kněze je souhrn znaků povolání osoby, které na sobě nese z titulu kněžského svěcení, z daru moci a milosti, ale také z charismatu kněžského poslání. Jinými slovy řečeno, mít kněžskou identitu znamená nést na sobě rysy podobnosti s Kristem, Dobrým pastýřem, který kráčí před svým lidem, každého volá jménem, hlídá svěřený Boží lid před vlky každé doby a je vzorem. Identita kněze spočívá tedy v tom, že jeho tvář je podobná tváři Krista. Potkat kněze znamená jistým způsobem potkat Krista a vidět kněze znamená vnímat

Kristovu podobu v myšlení, v řečech i v chování. Při kněžském svěcení zaznívají i slova: "...a naplň svůj život tajemstvím Pánova kříže." Je to jakoby určení obsahu kněžského života.

V kněžství tedy nejde o slávu, ale často o kříž. Kněz je proto i mužem modlitby a oběti. Pro každého kněze by se měla stát slova sv. apoštola Pavla motivem kněžské služby a poslání: "Ale já se nechci chlubit ničím jiným než křížem našeho Pána Ježíše Krista, kterým je pro mě ukřižován svět a já pro svět" (Gal 6,

14). Pokud chceme pochopit, co znamená spása, nedokážeme to bez kříže, na kterém zemřel Beránek Boží. To je zároveň i posláním kněze v každé době. Kněz musí počítat s křížem, který nejednou sám musí nést a jindy ho pomáhá nést druhým. Je jako muž s probodeným srdcem, který naplňuje svůj život tajemstvím Pánova kříže, a přitom to dělá radostně, s pastorační horlivostí a s láskou.

Vděčnost za dar povolání

Právě tyto chvíle kněžských svěcení nám dávají možnost zamyslet se nad hodnotou daru každého kněžského povolání. Přivádí nás to k vděčnosti Bohu za příklad Dobrého pastýře, který máme v Ježíši Kristu; vděčnosti kněžím za jejich obětavou službu a vděčnosti rodinám i farnostem, v nichž kněžská povolání vznikají. Kněžské povolání má svou plodnou půdu především v rodině, v rodičovské lásce a prvotní výchově. Tam se rodí a roste disponovanost ke kněžskému povolání. Proto je třeba z celého srdce děkovat především matkám a otcům, rodinám, ve kterých vyrostli naši kněží a seminaristé. Tyto skutečnosti nás přivádějí k tomu, abychom ještě naléhavěji prosili a modlili se, aby Pán neopustil svůj lid, aby se naši kněží a seminaristé ve svém povolání neustále upevňovali, aby svou horlivostí přitahovali další ke Kristu, a abychom všichni vytvářeli prostředí, v kterém povolání budou vznikat. Tato modlitební podpora, která byla vždy v životě Církve nutná, se dnes jeví tak urgentní, jako snad nikdy dosud. A to zejména v naší západní a zesvětštěné kultuře. Pán povolává v každé době, avšak odpovědi se vždy nedočká. Proto je třeba s větší touhou prosit: Pane, dej nám kněze, dej nám svaté kněze a udělej nás přístupnými jejich učení!

(podle KN)

Mírnost utiňuje i velké hříchy

"Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen" (Lk 14, 11). Tato slova prozrazují důležitou vlastnost našeho života ve vztahu k Bohu: být maličkým. To je jedno z tajemství nového života, ke kterému nás Kristus zve.

Pán Ježíš na více místech v evangeliu mluví o nezbytnosti být maličkým: "Velebím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými a zjevil jsi je maličkým" (Lk 10,21). Řečeno i slovy žalmisty: "Pane, moje srdce se nevychloubá, moje oči nehledí povýšeně ... Ale já jsem svou duši uklidnil a utižil. Jako nasycené dítě v matčině náručí, ... tak je má duše ve mně" (Ž 131, la-2). Na základě těchto výroků by se zdálo, že vlastnost – být maličkým a pokorným, by měla být pro nás samozřejmostí a základem života. Ale v našem každodenním životě máme tendenci chovat se úplně jinak – v duchu hodnot tohoto světa.

Postoj pokory a pýchy

Být pokorným a maličkým nejsou pro lidskou přirozenost samozřejmé vlastnosti. Je totiž snazší být hrdý, úspěšný, obdivovaný. Avšak pýcha vede do záhuby: "Kdo se povyšuje, bude ponížen" (Lk 14,11). Postoj pýchy, ke kterému nás každodenně svádí tento svět, je nejtěžším hříchem, je to vlastně hřích proti Duchu Svatému, o kterém dokonce říká Ježíš, že ho nelze odpustit; to proto, že hříšník necítí potřebu odpuštění. Tento hřích zařadila Církev do seznamu hříchů na první místo. Je to největší nebezpečí pro náš život, neboť pýcha nás zcela uzavírá před Božím milosrdenstvím a také vůči jiným. Je zde také riziko, že si ji často neuvědomujeme, neboť je ukryta v našich postojích a motivacích. To, co pýchou nazýváme v spirituálním slovníku, v tom psychologickém nachází svůj ekvivalent ve výrazu narcismus. A je to právě narcismus, který charakterizuje dnešní společnost – zahleděnost do sebe, egoismus, povýšeneckost, arogance. S narcismem úzce souvisí permisivismus, jehož

chorobné projevy jsou možná nejvíce vidět na dnešní výchově dětí, v tendenci dát dětem vše, co však má často katastrofální důsledky na psychiku dítěte.

Pokorný člověk je nositel dobra

Oproti pýše stojí pokora. Být maličkým nás otevírá jednak vůči Bohu a také vůči lidem. Člověk pokorný je člověk mírný, trpělivý, velkodušný, uctivý vůči

jiným. Je to člověk, který přechovává ve svém srdci postoj úcty a bázně vůči Bohu, sobě i svým bližním. Pokora je také pravdou a láskou, o níž hovoří apoštol Pavel v prvním listě Korint'ánům: "Láska všechno snáší, ve vše doufá, všemu věří, všechno vydrží" (1 Kor 13, 7).

Pokora nás dělá chápavými a moudrými lidmi, kteří si dokážou přiznat a přijmout svou slabost, nepotřebují si nic dokazovat, a proto dokážou být velkodušní i vůči jiným. Pokora je branou k Božímu milosrdenství. Sv. Ignác z Loyoly říká: "Je

jisté, že se Bůh k nám zachová velmi štědře, pokud v nás najde velkorysou a hlubokou pokoru." Být pokorným znamená umět přijmout svou hříšnost a Boží lásku vůči mně, která nečeká, až budu perfektní, ale působí, když upřímně dokážu přijmout své slabosti, přiznat si je a v důvěře je vystavit pod Boží pohled. Teprve když přijmeme vlastní ubohost, dokážeme naplno procítit moc Božího odpuštění, kterou zažila hříšnice v evangeliu při setkání s Ježíšem: "Odpouštějí se jí mnohé hříchy, protože velmi miluje. Komu se méně odpouští, méně miluje" (Lk 7,47).

Uvědomění si, že jsem zraněn

Podstatným krokem v procesu otevření se Božímu milosrdenství je potřeba sebe přijetí a uzdravení. Uzdravením se nezmění skutečnosti mé minulosti, nikdo mi je nevymaže z paměti. Co se změní, bude můj vnitřní postoj. Minulé události již nebudou zdrojem zatrpklosti, egoismu, úzkosti, strachu, smutku nebo sebelítosti. Vnitřní uzdravení nás sjednocuje s Pánem a umožňuje příchod jeho království (ne budování mého opevnění). Uzdravení, které zakusí, nemusí být "záračné uzdravení" a nemusí to ani být "jednou provždy". Moje zranění se mohou obnovit a znovu se projevit, ale pokud se tak stane, budou mít menší sílu.

Být pokorným je celoživotní proces, ale pokoru nikdy nemůžeme zcela dosáhnout, protože jen co bychom si mysleli, že jsme ji získali, v tom okamžiku bychom ji i ztratili. Je důležité upřímně si přiznat svou hříšnost, která nás nutí k postoji pokory, podobně jako u sv. Pavla, který hovoří o svém problému: "Byl mi dán do těla osten, satanův posel, který mě bije po tváři, abych se nepovyšoval" (2 Kor 12, 7). Nevíme, co bylo těmto Pavlovým ostnem, a i díky tomu si můžeme pod ním představit náš vlastní problém, se kterým v životě zápasíme a vyznáváme ho při svaté zpovědi. Je důležité prosit o světlo, abychom uměli rozlišit to, co z našich "ostnů" můžeme a máme změnit a co je důležité v pokoře a otevřenosti odevzdat Bohu jako zranitelné místo, skrze které se však můžeme vystavit působení Boží milosti.

Svatí, kteří mohou ukazovat směr

Být pokornými nás učí svým příkladem mnozí světcí. Pokora stála v jádru životního příběhu sv. Františka z Assisi. Pravou křesťanskou pokoru, která si nezakládá na vlastním egu, popisuje na příkladu, když se vrací unavený k bratřím do kláštera po dlouhé cestě, a ti ho nepoznají a odeženou pryč jako tuláka. Pokud si dokáže i v takové nespravedlivé situaci křivdy a nepravosti zachovat radost a klid, je to skutečná pokora. Nejde tu už o pokoru, která je do jisté míry potřebná pro život každého člověka, ve smyslu uznání si vlastních chyb, ale o pokoru jako křesťanskou ctnost, vědomě budovanou vlastnost závislosti na Bohu a ztotožnění se s tím, který byl "opovržen a poslední z lidí, muž bolesti, který poznal utrpení ... a jeho ranami jsme uzdraveni" (Iz 53, 3 - 5).

Sv. Terezie z Lisieux si uvědomovala, že nedokáže žít jako velcí světcí. Proto hledala, k jaké cestě svatosti je pozvána ona a objevila malou cestu duchovního dětství, důvěry a oddanosti Bohu: "Žijeme ve století vynálezů; dnes už není třeba namáhavě stoupat po schodech. Bohatým schody výhodně nahradí výtah. Proto jsem hledala ve svatých knihách nějakou zmínku o vytouženém výtahu.

A narazila jsem na slova, která vyšla z úst věčné Moudrosti: Kdo je malý, ať přijde ke mně (srov. Mt 19,14). A tak jsem přišla, tušíc, že jsem našla, co jsem

hledala. Výtah, který mě vynese až do nebe, to jsou tvé ruce, Ježíši. Na to nepotřebuji být větší. Naopak, musím zůstat malou, ba stát se ještě menší..."

(podle KN)

Mučednice Zdenka je pro nás neznámá známa

Může se nám zdát, že o sestře Zdence víme všechno, protože až tak mnoho po

ní nezbylo – obsáhly to dvě archivní krabice. Je to však jen optický klam, protože v jejím odkazu najdeme několik duchovních hlubin či výšin, kterých jsme si nepovšimli, přehlédli, nebo jsme se jim dokonce vyhnuli. Přitom tato prostá žena udivuje svou jednoduchostí, upřímností a láskou. Zde musíme překročit její skromnost

a neskromně se pochlubit, že ve Zdence je ukryto několik duchovních perel, které mohou povzbudit celou naši zemi, ale také univerzální Církev.

Jak vypadá svatost?

Mučednictví je svatost par excellence. Ale i v životě mučedníků vidíme svatost během celého života, už dávno před narozením pro nebe. Na sestře Zdence je možná až učebnicově vidět, že svatost není lidská moudrost (ve škole jí to šlo hůř), ani znalost nějakých pravidel (pravopis zvládla až v dospělosti), ani odchod z domu do kláštera. Zárodkům svatosti je milost zasetá svatým křtem, se kterou spolupracovala. Na Zdence můžeme pozorovat svatost v každodenním plnění povinností, ve všední nenápadnosti, v pokoře přijmout Boží vůli, a i když to – z lidské slabosti – nešlo vždy snadno, stále byla ochotna.

Nomen omen, aneb když nás Bůh bere vážně

Blahoslavená Zdenka Cecílie Schelingová je mučednice z Kongregace milosrdných sester Svatého kříže. Bylo to mladé Oravské děvče, které se

rozhodlo následovat volání do Boží služby. Žila relativně nedávno, v období vlády komunistické strany, která v 50. letech minulého století vedla agresivní proticírkevní politiku: neváhala sáhnout na svobodu, lidská práva, ale i na lidský život. Pokud veřejné mínění dokáže přijmout mužskou oběť, vždy se pozastaví při zabíjení žen a dětí. Sestra Zdenka je právě takovou obětí oné vlády, protože zemřela několik dní po formálním propuštění z vězení, jinak by zemřela přímo ve vězeňské cele. Církev takové případy posuzuje jako mučednické, protože nevinný člověk nesmí být nespravedlivě vězněn (Zdenku rehabilitovaly soudy ještě v dobách komunismu) a už vůbec nesmí zemřít na následky věznění. Pokud vezmeme v úvahu lékařské záznamy vězeňských lékařů, podle nichž měla Zdenka rakovinu jako následek rentgenového ozáření, tak jako červený vykřičník v jejich spisech stojí konstatování, že nemoc jí diagnostikovali relativně brzy a lékaři doporučovali konkrétní léčbu, ale kompetentní ji nikdy nedovolili se léčit, jen diagnostikovali a oddalovali rozhodnutí o skutečné léčbě. Jako odsouzenou nepřítelkyni režimu ji takto morálně odsoudili na brzkou smrt, která skutečně přišla. A ona svůj kříž pokorně nesla, a to se stalo její chválou.

Kříž křížové sestry vyzdvižen na Povýšení Svatého kříže

Podle Písma Bůh z bláta stvořil člověka, obyčejné hlíně dal důstojnost, aby se podělil se sebou samým. Křížové sestry svou spiritualitu odvozují od mystické zkušenosti sv. Františka, když skrze stigmata prožil bolest i radost vykoupení podobně jako Kristus. Tajemství Sedmibolestné Panny Marie jsou blízká všem Slovákům, protože je jejich patronkou. Zkušenost nás učí, že Bůh nedá nikomu větší kříž, než unese. Kristus pozval k sobě všechny, kteří jsou přetížení, aby nás posílil (srov. Mt 11, 28).

Jako se pravost zlata zkouší v ohni, tak Bůh zkouší charakter křesťana v osobním kříži.

Každý z nás ho má, ale jak ho neseme? Ano, v jednu chvíli může být neúnosný, ale co řekl Kristus unaveným učedníkům v Getsemanech podle Matoušova evangelia? "Teď už spěte a odpočívajte!" (Mt 26, 45). Tam, kde končíme jako lidé, nastupuje Bůh, "protože síla se dokonale projevuje ve slabosti"

(2 Kor 12, 9). Pokud Zdenka měla nezáviděníhodný kříž, měla se v něm zaskvěť Boží milost, kterou sestra přijala. I světlo pozorně vnímáme na pozadí tmy a noci. Od vstupu do noviciátu se v Zdenčiných zápiscích nacházejí modlitby a prosby o kříž. A Bůh ji vzal vážně. Bůh všechny naše modlitby bere vážně. Pokud je řádová sestra Kristovou nevěstou, tak mučednický kříž je mystickým sjednocením se. Vrcholem této křížové spirituality bylo blahorečení, které osobně vykonal papež Jan Pavel II. v Bratislavě na svátek Povýšení svatého kříže 14. září 2003. Byl to hold trpčícího světce, který rozuměl svatým a jejich kříži a byl si dobře vědom toho, že Zdenka tento den patří. Byla to milost, když nám Zdenka zprostředkovala papežskou návštěvu, která nikdy nebyla a není ani dnes samozřejmostí.

Medová sestra

K hrobům našich svatých putujeme málo a u jejich relikvií moc neprosíme, protože kameny okolo nich jsou málo odřené, chybí jim medová patina lesku od

kolen. Světcí nepotřebují slávu oltáře, tu potřebujeme my. Potřebujeme vidět, že svatost je reálná; že je možná vysoká oběť vlastní svobody, ba života nebo čehokoliv vysoce mravního, čím se vyhneme hříchu, nebo dosáhneme dokonalosti v nějaké ctnosti. U křesťanů by to mělo být samozřejmé, že je znají právě

podle toho. Křesťan má být dobrý jako chléb, který se nikdy nepřejí, ale má být vytrvale dobrý i jako med, který se nikdy nepokazí, proto med je symbolem věčnosti. Zdenka měla velmi ráda med. Když vstoupila do řehole, požádala, aby si z domu mohla přinést med. I v jednom z posledních dopisů z vězení prosí právě o med. Jesličky stojí velmi blízko kalvárie (ve Svaté zemi to bylo fyzicky jen asi osm kilometrů): Zdenka se narodila na Štědrý den, kdy se v našich domácnostech rozdává oplatek (chléb) s medem. Někdo by řekl, že narození i smrt bl. Zdeňky s Vánoce a Velkým pátkem jsou náhodným nebo umělým spojením. Avšak křesťanství má velmi rádo symboliku: v liturgii, umění i teologii. Za symboly je mnohem hlubší smysl. Papež Jan Pavel II. v knize

Vstaňte, pojďme! ukázal, že symboly mají smysl v osobním životě člověka, pokud máme víru. Zdenka nás učí této symbolice právě v takové jednoduchosti, jako je med a jeho sladká chuť.

Duchovní mateřství

Bezpečnostní složky komunistického režimu byly dokonalé v d'ábelství. K dosažení vlastních cílů rozehrávaly zpravodajské hry, šířily lži a ze získaných informací si vybíraly jen to, co jim vyhovovalo. Při vyšetřování kněží se Zdenka v nevědomosti nechala namočit do takové hry. Vše začalo fingoaným dopisem, který vymyslel jeden dozorce, a ve kterém jako kněz vyjádřil strach z toho, že může skončit až někde na Sibíři. Zdenka uvěřila autenticitě dopisu a odepsala. V soudních spisech byly zaprotokolovány pouze Zdenčiny dopisy, ne však dopisy druhé strany, což svědčí o manipulaci. Jejich obsah soudruhům vyrazil dech, protože mnoho z nich nebylo možné použít ani v procesu se Zdenkou, ani s pronásledovanými kněžími. Sestra v upřímnosti otevřela svou duši plnou duchovního mateřství, víry, naděje a lásky, jakou je běžně v životech svatých vidět jen zřídka, např. ve vztahu sv. Kláry a sv. Františka, či v těch nejdůvěrnějších spisech některých mystiků. Dopisy psané sestrou Zdenkou nejsou důkazem o mystice, ale svědčí o přirozeně rozvinuté duchovní kráse ženy, která se uměla sklonit k trpícím a potřebným právě tak, jak to známe z obrázku, na kterém se Kristus z kříže sklání k sv. Františkovi. Zdenčina otevřenost nepřímou svědčí o jejím upřímném vztahu k nebeskému Ženichovi. Zdenka měla své oblíbené modlitby, ale ráda se modlívala i vlastními slovy, ráda rozjímalá o Kristu. Sestra Zdenka dokázala naslouchat a jako duchovní matka poslouchá, kdykoliv ji prosíme o přímluvu.

Moudrost kříže je pro svět bláznovstvím

Zdenka je duchovní dcerou Sedmibolestné Panny Marie a sv. Františka, protože je Slovenka a křížová sestra, protože Bůh na ní projevil milost kříže, protože byla ochotna splnit Boží vůli a najít v ní spásu. V dnešní době je mnoho podivných jevů: chybí morálka mnohým veřejným i neveřejným představitelům, chybí sebereflexe, chybí poctivost, pokora, skromnost, posloucháme o morálních pochybeních, zlodějství, silničních

pirátech ... Kam se poděla samozřejmá běžnost, normálnost, rozvíjení talentů? Právě toto nám ukazuje blahoslavená Zdenka. Pokud zůstanete věrní v malém, svěří vám větší poklady. Tím skutečným pokladem je kříž, ve kterém se Bůh dotýká našeho ega, ambicí, představ, vůle. Takový Boží dotek bolí. A přece je to nejvyšší moudrost křesťana. Zdenka si na něj nikdy nestěžovala, neutekla z něj, ale nesla ho. A co my?

(podle KN)

Věřím... *znamená umím se pustit*

Možná jste už někdy zažili diskuzi o víře, ve které jste svého oponenta neuměli žádnými argumenty přesvědčit, že Bůh opravdu existuje. Využili jste nejsilnější důkazy, zvyšovali i snižovali hlas, ale výsledek byl nulový. Možná jste tehdy i vy pochopili, že přivést někoho k tomu, aby v souvislosti s Boží existencí řekl „věřím“, nezávisí jen na síle našich argumentů.

Víra se už nenosí (?)

Prostředí kolem nás se stále více vzdaluje od uznání Boží přítomnosti ve světě.

Zdá se, jako by tato doba už nepotřebovala věřit v Boha. Jako by rozumný člověk už dnes věřit ani nemohl, protože je to něco, co patří spíš do minulosti. Odůvodňuje se to například argumentem, že vírou si kdysi lidé nahrazovali mezery ve svém poznání. Když nevěděli, kde se na světě vzaly

určité jevy či zákonitosti, říkali, že to dělá Bůh. Postupující vědecké poznatky však Boha z těchto mezer úplně vytlačily.

Ale obyčejné námitky proti víře jsou často jejím nepochopením. Bojuje se v nich proti něčemu, co ani není podstatné. Větší problém je v tom, že se nedá

přímo vědecky dokázat, že náš život závisí na Bohu nebo že Bůh do něj zasahuje. Jedním z mála důkazů je *osobní zkušenost*. Druzí nás sice mohou zesměšnit, k tomu stačí obratnost jazyka, ale vyvrátit nám ji nemohou.

Víra v Bibli

Starý i Nový zákon si nedělá starosti s tím, aby přesně vysvětlil, kdo nebo jaký přesně je Bůh. Neustále se tam mluví o tom, jak Bůh zasahuje do dějin člověka a jaký je ve svém chování. Zároveň mluví i o tom, jak člověk na Boží působení odpovídá nebo neodpovídá. Pro Písmo svaté je tedy víra na prvním místě *skutek*. Proto, když někdo říká, že na pochopení zákonitostí v přírodě Boha nepotřebuje, tak se ještě nic neděje. Pokud se ptáme, jak funguje příroda nebo jak vznikal svět, tak nám na to může dát odpověď fyzika nebo biologie, ale ne náboženství.

Co tedy znamená věřit?

Věřit v Boha tedy znamená na prvním místě věřit v NĚKOHO, kdo je pro nás absolutně důležitý, na kom závisí celý náš život. Mnozí si víru představují jako uvěření něčemu tajemnému, jako útok proti rozumu. Je pravda, že víra v Boha je vírou v toho, kdo je nepochopitelný, kdo přesahuje naše myšlení, ale na prvním místě je to někdo, kdo se dotýká našeho života. Víra je proto rozhodnutí, kterým *svěřujeme svůj život Bohu*. Je to životní styl, postoj a uspořádání života. Naše víra se tedy neodehrává jen někde v oblasti přemýšlení, ale zasahuje do každého našeho jednání.

Víra je vztah

Jeden turista kdesi v horách zakopl a spadl do rokliny. Při vši smůle měl i trochu štěstí, protože se mu podařilo při pádu zachytit o malý stromček a zůstat na něm bezmocně viset. Protože mu ubývalo sil, začal z plných plic křičet: „Pomóóoc, je tam nahoře někdo?“ Za chvíli se ozval sám nebeský Otec: „Ano, jsem tady já, tvůj Bůh a Otec.“ Šťastný turista hned na to: „Tak mi, prosím, pomoz!“ A Pán Bůh: „Velmi rád, ale musíš se pustit.“ Muži se to vůbec nezdálo rozumné a začal znovu křičet: „A je tam mimo tebe ještě někdo jiný?“

Víra je především *vztah*. Znamená spolehnout se, důvěru Bohu a víru v pravdy, které nám on skrze svého Syna Ježíše Krista a Ducha Svatého zjevil v Písmu svatém. Když někdo řekne „věřím“, tak na prvním místě říká „důvěřuji“, přesvědčil jsem se o nekonečné Boží lásce a vím, že Bůh chce moje skutečné dobro a štěstí. Víra proto předpokládá lásku. Lehčeji totiž uvěřím tomu, kdo mne miluje a koho i já miluji.

Pro budoucí debaty o víře

Víra je dar, ale když chcete pomoci někomu tento dar objevit, sotva bude mít smysl vést o Bohu dlouhé diskuze. Ty mohou trvat i týdny a život toho člověka se nemusí vůbec změnit. Skutečná pomoc spočívá v tom, že se ho snažíme *přivést do kontaktu s Bohem*. Ten člověk by měl vidět, že celý náš život je postavený na Bohu a že on je pro nás tím nejdůležitějším, s kým v životě opravdu počítáme. A toto ten druhý buď přijme, nebo nepřijme. My ho přinutit nemůžeme. Tu *víru* by však na nás měl vidět...

(podle AHA)

Já jsem Pán, tvůj Bůh

Bůh stvořil člověka z lásky a dal mu mnoho darů včetně daru svobody. Pokud tento dar využijeme nesprávně a odvrátíme se od Boha, automaticky vstupujeme na území působení zlého ducha a dobrovolně se tak vystavujeme jeho ničivému působení.

Člověk může svou svobodu využít špatně a prostřednictvím ní se postavit na odpor proti svému Stvořiteli. Bůh nás před takovým chováním varuje. Když Stvořitel zjevil Mojžíšovi deset Božích přikázání, jako první mu zakázal uctívat cizí bohy: "neklaň se cizímu bohu, protože Hospodin, jehož jméno je ‚Žárlivý‘, je žárlivý Bůh" (Ex 34, 14). Nevěrnost Bohu, který je pramenem dobra a života, přináší s sebou vážné následky. Člověk takto vstupuje na

území ničivého působení zlého ducha, ba v konečném důsledku může způsobit i věčné zatracení.

Pokušení

První Boží přikázání se netýká jen uctívání pohanských bůžků. Tento zákaz se vztahuje na všechny praktiky, které se odvolávají na působení nadpřirozených sil, které nepocházejí od Boha. Čili první přikázání Desatera se týká magie a okultismu. Všechny tyto praktiky jsou těžký hřích, který ničí pouto mezi člověkem a Bohem. Ten, kdo je praktikuje, zbavuje se Boží milosti a vrhá se do područí démonů, kteří ho mohou vést až k věčnému zatracení.

Proč v současném 21. století, charakterizovaném racionalismem a dynamickým rozvojem vědy a techniky, lidé tolik utíkají k iracionálním praktikám? Důvod spočívá v krizi víry v Boha (na kterou upozornil papež Benedikt XVI. v listě Porta fidei). Ani díky svým velkým možnostem věda a technika nedokážou vysvětlit a vyřešit všechny lidské problémy. Člověk, který nemá víru a důvěru v Boha, je schopen uvěřit v cokoli a hledat pomoc kdekoliv. Příkladů je mnoho: snaha najít uzdravení u psychotroniků, poznávání budoucnosti u věštkyň, touha vykouzlit si lásku, úspěch, ochranu a podobně.

Past

Lidé nejednou utíkají k těmto praktikám s dobrým úmyslem, ale nelze popřít, že je k tomu vybízí i pýcha. Člověku se totiž zdá, že štěstí lze dosáhnout bez Boha a mimo jeho vůli. Občas se tyto touhy a snahy zahalují do roušky vědeckého světonázoru, lidové moudrosti nebo nevinné hry, avšak všechny magické a okultní praktiky jsou špatné již svou povahou a podstatou. Tento fakt nezmění ani dobrý nebo špatný úmysl toho, kdo je provádí nebo se k nim utíká. Nelze je kamuflovat údajnou dobročinností, protože vždy využívají působení démonů (a to i tehdy, jestliže jako zdroj uvádějí různá božstva, kosmickou energii, tajemnou moc a podobně). Slova, rituály a předměty nemají samy o sobě žádnou moc. Jejich účinnost pochází z působení zlých duchů. Satan a jeho služebníci převyšují lidi poznáním a inteligencí, a proto mohou snadno vyvolávat rozmanité úkazy a odpovídat na různé lidské touhy. Jde o zákeřné a svůdné působení, jehož cílem je zničit člověka a odtrhnout ho od Boha. Proto nás Bůh varuje prostřednictvím prvního přikázání. Stvořitel nám dal přikázání z lásky, protože ví, jak vážné a dalekosáhlé následky má hřích.

Posílit víru a otevřít srdce

Bůh je Pánem nebe a země. Je to moudrý a milující Otec, který chce každého vést po nejlepší cestě ke štěstí v nebi. Proto je důležité znát jeho vůli a důvěřovat mu dokonce i tehdy, když život přináší utrpení a problémy. Zvláště tehdy, když jsme zoufalí a doléhají na nás potíže, musíme si dávat pozor na působení Zlého, který se bude snažit zneužít chvíle naší slabosti a svést nás na špatnou cestu. Není třeba se však bát. Je třeba jen bdít, vyhýbat se zlu a využívat ochranu, jakou nám poskytuje Boží milost. Pokud bychom třeba jen jednou

využili okultní praktiky, je nutné se z toho vyzpovídat a v případě potřeby využít pomoc exorcisty. Každý má čerpat z pramene Božích darů a z nejlepší ochrany před Zlým, kterou je časté přijímání Eucharistie, pravidelná zpověď a každodenní modlitba. Takto se svěříme Ježíši pod ochranu.

Ježíš Kristus, který již zvítězil nad děblem, hříchem a smrtí a chce na nás vylévat hojné milosti, řekl polské mystičce Alici Lenczewské následující slova: "Smrtelný hřích mě zabíjí v chrámu duše člověka, který zhřešil. Pokud setrvává v hříchu, jsem v jeho duši mrtvý a jeho duše je mrtvá... Nicméně dokud je na světě, má možnost vstát z mrtvých, pokud se se mnou smíří. Jakmile po mně zatouží, vstanu v jeho duši z mrtvých a zachráním ho pro život věčný."

(podle Milujte sa)

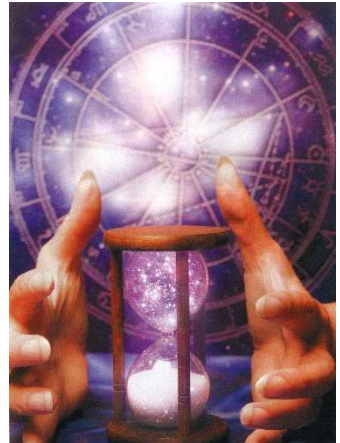
Věštění pro zábavu

Blahoslavený Karel de Foucauld řekl: "Jediná reálná budoucnost je věčný život." Bohužel, někdy nám to jakoby nestačí...

Lidi odjakživa zajímala budoucnost a vše tajemné. Adam a Eva podlehli hadovu vábení, že budou jako Bůh a poznají dobro a zlo. Ve starověkém Řecku lidé, kteří chtěli poznat svůj osud, navštěvovali věštitrnu v Delfách. Rovněž

i starozákonní národy dělali významnější rozhodnutí až po konzultaci s dvorními věštcí a vykladači snů.

Lidé si nejednou neuvědomují, že návštěvy u věštkyň a víra v horoskopy odporují prvnímu Božímu přikázání a že takto se mohou dostat pod vliv zlých sil. Církev na to upozorňuje velmi důrazně, avšak setkává se s kritikou, že kněží "démonizují" realitu.

Nebudeš věštit

Bůh zná lidskou zvědavost a touhu poznat budoucnost, a proto už v knihách Starého zákona upozorňoval na důsledky takového chování: "Obírali se věštěním a hadačstvím a propůjčovali se k činům, které jsou zlé v Hospodinových očích, a tak ho uráželi. Hospodin se na Izraele velice rozhněval a odvrhl jej od své tváře, nezůstal nikdo, jenom kmen Juda." (2 Kr 17,17-18).

Totéž vidíme i v příběhu prvního izraelského krále Saula. Před třetí válkou s Pelištejci prosil Boha o radu, ale Pán mlčel... Proto se král i přes zákaz ustanovený podle Božího slova vydal k ženě, která vyvolávala duchy. Takto to popisuje Kniha kronik: "Tak zemřel Saul pro svoji zpronevěru; zpronevěřil se Hospodinu, protože nedbal na Hospodinovo slovo. Dokonce se dotazoval věštícího ducha. Hospodina se nedotazoval, proto jej Hospodin usmrtil a převedl království na Davida." (1 Kron 10,13 - 14).

"Správný postoj křesťana, co se týče budoucnosti, spočívá v tom, že se s důvěrou oddává do rukou Prozřetelnosti a zřiká se každé nezdravé zvědavosti v tomto ohledu" (KKC 2115).

Jemu patří čas i věčnost

Katechismus Katolické církve jasně říká: "Bůh může zjevit budoucnost svým prorokům nebo jiným světcům. Správný postoj křesťana spočívá v tom, že se, pokud jde o jeho budoucnost, odevzdá s důvěrou do rukou Prozřetelnosti a vyhýbá se ve vztahu k budoucnosti každé nezdravé zvědavosti. Nepředvídanost může být nedostatkem odpovědnosti." (KKC 2115). Ten, kdo věří horoskopům a věštbám, věří mylnému přesvědčení, že jeho budoucnost je předem naplánována a že ji svým chováním nemůže změnit, a tudíž se jí musí

jen pasivně přizpůsobit. Takto nezpochybňuje jen Boží prozřetelnost, ale i svou osobní svobodu a právo tvořit svou budoucnost prostřednictvím své svobodné vůle a osobních rozhodnutí.

To však není jediné nebezpečí. Katechismus pokračuje: "Je třeba odmítat všechny způsoby věštění: vyzývání satana nebo zlých duchů, vyvolávání mrtvých nebo jiné praktiky, o nichž se neprávem soudí, že „odhalují“ budoucnost. Uchylovat se o radu k horoskopům, k astrologii, k hádání z ruky, k výkladu předtuch a věsteb, k jevům jasnovidectví, ptát se věstců (médií), v tom všem se skrývá vůle mít vládu nad časem, nad dějinami a konečně nad lidmi a zároveň touha naklonit si skryté mocnosti. Je to v příkrém rozporu se ctí a úctou spojenou s láskyplnou bázní, jakou dlužíme pouze Bohu." (KKC 2116). Toto zdůrazňuje i italský exorcista Gabriele Amorth. Upozorňuje, že ten, kdo se věnuje okultním praktikám (včetně věštění pomocí různých pomůcek – například karet), se přímo vystavuje ďáblu působení a otevírá dveře zlému duchu, což může vést až k posedlosti.

Může vyjít dobro ze lži?

Už svatý Tomáš Akvinský napsal: "Každá forma věštění využívá satanské poznání a moc na to, aby dosáhla poznání budoucích událostí. Někdy věstci prosí o pomoc ďábla přímo, jindy zas démoni ovlivňují poznávání budoucích věcí skrytým způsobem." Nedejme se svést "falešnými proroky". Neradme se s věstci, nečtěme horoskopy, abychom se nedostali pod vliv zlých duchů. Držme se Božích přikázání a využívejme svobodu, kterou nám Bůh dal. Důvěřujme Boží prozřetelnosti!

V knize proroka Jeremiáše nás Pán povzbuzuje, abychom trpělivě čekali na budoucnost a důvěřovali jeho příslibu: "Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději do budoucnosti. Budete mě volat a chodit ke mně, modlit se ke mně a já vás vyslyším." (Jer 29,11-12).

(podle Milujte sa)

Bagatelizované nebezpečí

Před osmi lety jsem se seznámila s jedním Francouzem. Udělal na mne dojem, byl velmi dobrý, velmi srdečný a velmi se lišil od lidí, které jsem zatím znala. Věřila jsem všemu, co říkal.

Byla jsem jím tak fascinována, že i když jsem byla věřící, po půl roce jsem se za ním odstěhovala do Francie. Bohužel jsem nevěděla, že on i jeho matka jsou věštcí.

Po svém přestěhování, při první příležitosti matka se na mě dotazovala, aby zjistila, zda nejsem s jejím synem pro peníze. Po návštěvě se šťastně vrátila, neboť věstec rozptýlil její obavy. Můj přítel se také na mě díval přes to, co mu bylo předpovězeno. Dokonce ještě předtím, než se se mnou setkal, napsal na papír, že jeho žena bude z východu žena, mnohem mladší, s písmeny "S" a "Z" ve svém jménu. A protože bylo všechno správně (mezi námi je 11 let a jmenují se Agnieszka – Anežka), vstoupil do tohoto vztahu.

Poté, co jsem byla přijata jako nový člen rodiny, byla jsem často zvána k různým věštcům, a i když jsem tomu nevěřila, chodila jsem s ním. Všimla jsem si, že ani můj partner, ani jeho matka neměli žádné přátele; ani navštěvovali své příbuzné a jejich jediní známí byli věštcí. V hlavě mi svítilo výstražné světlo, ale ignorovala jsem ho.

"Kariéra" v televizi

V jednom okamžiku mě přesvědčil, abych pomohla vytvořit televizní program o duších, který dělala známá francouzská televize a podílelo se na něm mnoho známých věstců. Při této příležitosti jsme navštívili různé kostely a hřbitovy, kde se program natáčel. Vyvolávání duchů mě vůbec nezajímalo a i dnes mě to děsí, ale tehdy mě zlákali na příslib, že pokud jim pomohu, získám místo novinářky ve známé televizi. Šlo však o prázdné sliby, manipulaci a lež.

Zmíněný program trval dva roky. V té době jsem začala mít problémy: pociťovala jsem strach a depresi. Nikdy předtím jsem neměla problémy

s psychickým zdravím, avšak tehdy se mi zdálo, že mi někdo "sedí" v hlavě. Víím, že to zní zvláště. Když jsme se po vyvolávání duchů vraceli domů, z ničeho nic jsem se rozplakala a nedokázala jsem se uklidnit. A když mi dali amulet, jakýsi hlas mi řekl, abych si podřezala žíly... Tehdy jsem ještě nechápala, proč se to děje. Nechápala jsem, že jde o vliv spiritistických seancí. Byla jsem zaslepená. Ani nevím, kdy jsem přestala chodit do kostela, dokonce i Vánoce a Velikonoce jsem prožívala bez mše.

Seance pro uvedené

Jednou nás jistý věstec přemluvil, abychom jeli na motivační trénink do Říma. Měli jsme se tam dozvědět, jak zbohatnout. Kurz vedl americký lektor. Byl to asi padesátiletý, velmi energický muž, který stále nosil černé oblečení. Já jsem to brala jako obyčejné školení, ale když zhypnotizoval sál s třemi tisíci lidmi, lekla jsem se. Neprováděla jsem lektorovy pokyny, takže jsem byla při plném vědomí. Rozhlédla jsem se kolem: těhotná žena vedle mě začala výt, jiní lidé padali, křičeli a plakali... Byly to démonické scény. Lektor vysvětlil, že používá Dickensovu hypnózu. Třetího dne opět zhypnotizoval všechny přítomné: tentokrát byli zhypnotizováni schopni chodit po žhavém popelu. Na konci setkání dostali účastníci certifikát o tom, že dokáží ovládnout svůj strach a slabosti, protože přešli přes oheň. Kurz byl velmi drahý: poplatek na osobu byl tisíc eur. Individuální školení by však stálo 30 tisíc eur.

Život s věštbami

Ve Francii je věštění populárnější než v Polsku. Ambulance věstců a věstkyň

jsoú registrovány a mají elektronické pokladny. Francouzi navštěvují věstce tak, jako kdyby šli k lékaři...

Všechna životní rozhodnutí mého partnera závisela na výroku věstce. Takto se rozhodlo o našich zásnubách i o finančních krocích. V práci neuplatnil své znalosti z bankovníctví, ale každý

pohyb na finančním trhu podřizoval předpovědím věstce. Za jeho rady platil obrovské sumy peněz, ale v konečném důsledku všechno ztratil a lidé se od něj

odvrátili. Mámě mého partnera zase věstec předpověděl, že jednou vyhraje velkou sumu peněz, takže celé dny trávil v kasinu a byla závislá na hazardních hrách.

Postupem času mě partner začal omezovat: nedovoľoval mi chodit na mši svatou a setkávat se s lidmi, kteří nespádají do okruhu věstců. Tři roky mi nedovolil navštívit Polsko, protože nechtěl, abych cestovala sama, a on stále neměl čas.

Návrat do Církve

Oči se mi začaly otevírat až tehdy, když jsem se vrátila do Církve. Ve Francii je velmi mnoho nevěřících lidí. Tam, kde žiji, je kostel prázdný. Avšak Pán mi poslal do cesty ženu, která mě začala brát na mši svatou. Dalo by se říci, že mi spadla z nebe. Díky ní jsem se po šesti letech znovu vyzpovídala. Slíbila jsem si, že víru už nebudu zanedbávat. V té době jsem už ztrácela naději, že se z této hrůzy jednou vymaním. Avšak odkdy jsem se vrátila do Církve a začala jsem přistupovat ke svátostem, naplnila mě síla, velký vnitřní pokoj a strach se vytrácel.

Polský kněz, se kterým jsem se seznámila v Metách, mi řekl, abych se co nejdříve s partnerem rozešla a osvobodila se tak z tohoto pekla. Dodal, abych se nedivila, pokud se útoky zintenzivní. Měl pravdu...

Ostrý útok

Situace byla stále horší. Můj partner byl agresivní. Nemohla jsem mluvit o víře a přiznat se, že jsem byla na mši, protože začal běsnit a situace byla nesnesitelná...

Jeho výbuchy zuřivosti se zhoršily, když začal navštěvovat velmi známého věstce, který tvrdil, že mluví s andělem (tehdy jsem už věděla, že mluví se satanem).

Jednou se po návratu od zmíněného věstce velmi rozzuřil. V hrůze a bezmocnosti jsem se začala nahlas polsky modlit Pod tvou ochranu. Partner se najednou uklidnil a začal se chovat normálně, ačkoli předtím vypadal jako posedlý. I jeho máma se chovala a vypadala jako posedlá. Měla zlostnou tvář a když jsem odcházela z domu, od otevřených dveří mi zuřivě a ošklivě nadávala.

Kufry za dveřmi

Jednou, když se můj partner vrátil od věštky, který mu v minulosti vyvěštil naše zasnuby, prohlásil, abych se sbalila a odjela. Moje přítomnost mu prý brání dosáhnout úspěch.

Dalo by se říci, že mě vyhodil na ulici... Byla jsem zdrcena: neměla jsem zaměstnání, peníze ani byt... Přišlo pokušení, abych i já navštívila věštky

a dozvěděla se, zda se ještě k sobě vrátíme. Naštěstí, účast na mši mi dala sílu a naději. Všechno jsem odevzdala Bohu, protože jsem věděla, že to sama nezvládnou. Najednou jsem zcela nečekaně potkala lidi, kteří mi pomohli. Po osmi letech se mi s Boží pomocí podařilo z této

hrůzy vyprostit! Chtěla bych všechny upozornit na velké nebezpečí, jaké s sebou věštění přináší. Toto téma je často ignorováno a bagatelizováno. Neuvědomujeme si dosah tohoto nebezpečí. I já jsem takto smýšlela, dokud jsem to nezažila na vlastní kůži. Neuvědomujeme si, že takto si ničíme život a že nás to může vést až k posedlosti. Bohužel, člověk bez víry v Boha toto nebezpečí nechápe. Bez Krista, bez milosti posvěcující a bez svátostí nebudeme schopni tomuto zlu odporovat.

(podle Milujte sa)

Sport a endorfiny, vliv na tělesné i duševní zdraví

Tzv. hormony štěstí jsou látky, které se naváží na opiové receptory v mozku. Endorfiny se spojují s radostnou myslí, zvyšují nadšení překonávat potíže, proto se doporučuje, aby zejména mládež více sportovala a zapojila se do smysluplných aktivit.

Vážená redakce,

fyzická aktivita se nepochybně spojuje s upevňováním zdraví. Zaujalo mě, že při sportu se vylučují endorfiny. Co jsou a jak se vytvářejí tyto tzv. hormony štěstí? Souvisí i s naší psychikou? Myslíte si, že mládež by mohla více sportovat? Děkuji za odpověď.

Pavla

Milá Pavlo,

naše tělo je dokonalou souhrou těla a duše. Při překonávání námahy se v našem mozku tvoří látky, které nám umožňují zvládnout ji a zároveň vyvolávají pocity radosti a spokojenosti. Jsou to endorfiny, které se nazývají také hormony štěstí. Jsou to látky, které se naváží na opiové receptory v mozku. Výsledkem jejich činnosti je pocit štěstí. Endorfin je název složený z předpony endo, což znamená vnitřní, a slova morfin, což je známá droga tlumící utrpení a vyvolávající pocit duševní pohody. Známé jsou případy sportovců, kteří si v zápalu boje zlomili kost, a přitom do konce zápasu necítili bolest. Endorfiny ovlivňují kromě nálady i spánek a energetický metabolismus. V těle jsou i jiná místa, kde působí, například srdce, cévy, žaludek. Jde o subjekty zapojené do našich

pocitů. Všimla jste si, jak dokážete sama sebe překonávat? I za tím jsou endorfiny. Jedním z příkladů je sport. Intenzivní tělesné cvičení představuje pro naše tělo zátěž, kterou se v našem organismu spouští tvorba endorfinů. Při sportování spotřebováváme velké množství energie. V našem těle přichází ke změnám metabolismu glukózy a s ní souvisejícího hormonu inzulinu. Na regulaci energetického metabolismu se podílejí i endorfiny. Po sportování je v našem těle jejich hladina tak vysoká, že vyvolává pocity štěstí.

Jak endorfiny ovlivňují náš život? Šťastná mysl nás ochraňuje i před nemocemi. Naopak, dlouhodobá přítomnost strachu, zlosti, smutku, hořkosti nebo závisti může vést k oslabení odolnosti proti nemocem. Endorfiny posilují imunitní systém a rychleji podporují léčbu. Při testech s myšemi vědci dali myš do nádoby s vodou. Po dvaceti minutách usilovného zápasu o život se unavila a utopila se. S druhou myší udělali podobně, ale ve chvíli, kdy jí docházely síly a chtěla se vzdát, vytáhli ji z vody. Za několik dní později stejnou myš dali opět do nádoby s vodou. Tentokrát myš vydržela plavat hodinu a půl. Jak je to možné? Vysvětlení je jednoduché: vydržela plavat déle, protože měla naději. Už jednou přežila, tak proč by se to nemohlo stát i podruhé. Endorfiny se spojují i s vírou ve vítězství, zvyšují naši chuť poprat se s životem, dosáhnout co nejlepší výsledek. Všimněte si lidí užívajících drogy. Chybí jim opravdová radost, přestávají být osobnostmi. Dychtivě pachtí za štěstím, které drogou nemohou natrvalo dosáhnout, neboť účinek drogy pomine.

V současnosti je velmi nutné, aby mladá generace více sportovala. Skrze pohyb mládež dostane svou dávku endorfinů a nebude hledat alternativu. Dejme co nejvíce místa v naší mysli tomu, aby se endorfiny mohly projevit. Vyvolejme vyplavení endorfinů i u jiných laskavým slovem, usmějme se i na neznámé lidi. Sportujme, aktivně se pohybujme, odevzdejme získanou energii z potravy. Projevme své emoce, smějme se s jinými. Ve zdravém těle je zdravý duch. Pevná víra a smysl života - to vše podpoří tvorbu endorfinů v mozku a zvýší odolnost proti nemocem. Zůstaňme každý den chvíli i o samotě, uvědomme si vlastní štěstí a poděkujme za něj.

(podle KN)

Sportovní slang a nadávky na fotbale či hokeji

Vulgární výkřiky fanoušků nepatří do sportovní atmosféry. Každé slovo, které útočí a poníží, vnáší do prostředí napětí, může škodit a ohrozit i cosi hlouběji v nás. Jazyk je chlebem naší duše.

Vážená redakce,

jako skalní fanoušek jezdím na fotbal a v televizi sleduji hokejové zápasy. Když rozhodčí rozhodne nesprávně či nespravedlivě, nebo pokud vidím útoky soupeřů, láteřím při tom a komentuji to slovy: Co jsi slepý? Zválej ho! apod. Lze to v rámci sportu tolerovat? Děkuji za odpověď.

Josef

Milý Josefe,

v souvislosti s vaší otázkou se mi vynořila vzpomínka z dětství, když mě můj otec poprvé vzal na hokej do Popradu. Jako malý chlapec jsem prožíval neskutečnou radost a nadšení. Byl to pro mě "chlapský" svátek. Měl jsem nezapomenutelný zážitek, když jsem s bušícím srdcem sledoval Popradské hvězdy, jak bojují s Dubnicí. Všechno mě tam okouzilo – sportovci, kteří se ze všech sil vkládali do zápasu, skandování diváků, přestávky, kde jsme potkávali známé. Pouze jedna věc mě znepokojovala – vulgární výkřiky některých fanoušků, které do celé té "posvátné atmosféry" hrdinského boje vnášeli cosi temného, čeho jsem se jako dítě bál. Stadiony jsou místa, kde člověk zapomene na své starosti. Burácející atmosféra přehluší problémy a my se alespoň na chvíli uvolníme

v příjemné křeči napětí, jak dopadne souboj a jak to naše sportovní idoly zvládnou. Po každém vítězném gólu prožíváme příjemné opojení. Jako diváci se semkneme, a přestože jsme si cizí, sblížíme se. Sport nás spojuje. Radujeme se z vítězství, společně prožíváme prohry i znechucení. A v čemsi je sport i jakýmsi podobenstvím života.

Velký znalec duší Don Bosco řekl, že právě při hře se člověk projeví takový, jaký je ve svém nitru. Mému otci jsem vděčný, že jsem ho během zápasů nikdy neslyšel nadávat na hráče či rozhodčí. Nepoužíval věty, za které by se musel později červenat. I on byl plný napětí, nadšení i hněvu, ale uměl to projevit takovou formou, že pro mě se to stalo školou života. I my jsme vyzváni směřovat k ryzosti života. Každé slovo, i na stadionech či před televizní obrazovkou, které útočí a ponižuje, vnáší do éteru napětí a ubližuje. Často se právě na sportovištích stává, že v návalu emocí člověk ztrácí kontrolu nad sebou a nižší pudy a vášně se vylíjí ven. Jsme však povoláni být lidmi a křesťany, i když jde do tuhého, běží prodloužení, a nám se zdá, že rozhodčí odpískal špatně.

Milý Josefe, tak jak na to? Na sportovní události přicházíme i jako křesťané. Zkusme si představit, že jsme si oblékli tričko, kterým jako věřící reprezentujeme "své barvy". Ke sportovnímu duchu tedy patří i férový slovník. Nadávky a vulgarismy fanoušků v hledišti stadionu jsou neslušné, kazí náš slovník a někdy mohou škodit a ohrozit i cosi hlouběji v nás i kolem nás.

Na závěr bych vás chtěl povzbudit myšlenkami Daniela Pastirčáka, který napsal: "Každým slovem v dítěti narůstá vědomí světa i vědomí sebe sama. Jednoho dne ten člověk po žebřících slov vystoupí ze sebe a v důvěrném rozhovoru odhalí své nitro. Jazyk je chlebem naší duše. Chlebem živíme svého vnějšího člověka, díky řeči zas roste náš vnitřní člověk. Vše, co se nás dotkne zvenčí, zanechává ozvěnu v naší vnitřní řeči. Jazyk je tedy pro člověka životně důležitý. Je třeba ho hlídat jako oko v hlavě."

(podle KN)

Cesta kolem světa

Tak se jmenuje kniha od Julese Verna a stejně se jmenuje letošní etapová hra farního tábora. Protože se děti bojí pobytu v přírodě (aspoň většina ☺), přinášíme stejnojmennou hru pro deštivé chvíle na doma.

Anglický džentlmen, pan Fogg, se vsadil s členy Reformního klubu v Londýně, že procestuje zeměkouli za 80 dní. Na cestu se vydává se svým sluhou Proklouzem. Sleduje je inspektor Fix, který podezřívá pana Fogga z loupeže. Během celé cesty zažívají spoustu dobrodružství, která je někdy zdržují, jindy neočekávaně posouvají vpřed. Dostanou se zpět do Londýna včas nebo ne? Když se to chcete dozvědět, můžete si přečíst celou knížku, určitě neprohloupíte. Pokud knihu ještě nemáte, zahrajte si zatím naši hru.

Postavte se se svou figurkou na start. Dohodněte se, v jakém pořadí budete házet kostkou a podle bodové hodnoty postupujete ve své cestě kolem světa. Některá políčka jsou zvláštní. Právě v těchto místech zažíval pan Phileas Fogg některá své dobrodružství. Co máte dělat na takovém políčku, to je uvedeno v seznamu. Kdo z vás bude nejrychleji v cíli?

- 2** - Fogg hledá nového sluhu. Čekej, dokud ti nepadne 4.
- 5** - Fogg nastudoval teoretický plán cesty. Postup o 4 políčka dopředu.
- 8** - Fogg po uzavření sázky dále hraje klidně karty. Jedno kolo čekej.
- 10** - Sluha Proklouz nechal hořet v bytě plynovou lampu. Vrať se o šest políček.
- 13** - Fogg přichází do Suezského průplavu včas. Házej ještě jednou.
- 16** - Inspektor Fix zdržuje pana Fogga. Vrať se o 4 políčka.
- 18** - Cesta do Adenu proběhla bez problémů. Házej ještě jednou.
- 21** - V Adeně se Proklouz zaplete do výtržnosti a ztratí boty. Čekej, dokud nehodíš číslo 5.

- 24 - Do Bombaje přichází Fogg s dvoudenním předstihem. Postup o 6 políček dopředu.
- 28 - Proklouz potřebuje nové boty. Jedno kolo neházej.
- 32 - Fogg kupuje slona, neboť železnice je nedostavěná. Vrať se o 5 políček.
- 35 - Fogg se rozhodne zachránit krásnou Audu z rukou domorodců. Vrať se o 5 políček.
- 39 - Proklouzovou zásluhou je Auda osvobozena. Házej ještě jednou.
- 42 - Díky inspektorovi fixovat je Fogg v Kalkatě před soudem. Jedno kolo neházej.
- 44 - Fogg platí vysokou kauci. Vrať se o 4 políčka.
- 48 - V Bangkoku je Fogg podle plánu. Házej ještě jednou.
- 51 - Fogg zmešká parník a najímá si loď. Vrať se o 10 políček.
- 53 - Fogg riskuje cestou do Šanghaje. Čekej, dokud nepadne číslo 6.
- 56 - V Jokohamě Fogg najde ztraceného Proklouze. Postup o 5 políček.
- 58 - Cesta do San Franciska proběhla bez problémů. Házej ještě jednou.
- 61 - Ve městě se cestovatelé připletli do bitky. Jedno kolo neházej.
- 63 - Vlak má zastávku v Salt Lake City. Jedno kolo neházej.
- 66 - Úspěšně překonávají poškozený most postup o 4 políčka.
- 68 - Proklouze unesou Indiáni a Fogg ho jde zachránit. Čekej, dokud nepadne dvojka.
- 72 - Fogg zmešká parník v New Yorku. Vrať se o 20 políček na číslo 52.
- 74 - Fogg unese parník přes Atlantik. Postup o 3 políčka.
- 76 - Fogg dorazil do Londýna a myslel si, že prohrál sázku. Vrať se na políčko číslo 67.
- 79 - Fogg se rychle potřebuje dostat do Reformního klubu. Čekej, dokud nepadne jednička.

(podle Rebriku)

Pro zamilované

*Chyť se mě. Pokud by se nám to nepodařilo,
padneme společně. A spolu budeme umět padnout.“*

Ligabue

JAK NĚKOMU ŘÍCT, ŽE HO NEMILUJI?

Co se to s vámi děje? Ještě donedávna jste si byli tak jistí vašimi city vůči tomu

druhému! Přisahali byste, že to tak bude navěky, a přitom... Už vás ten druhý nepřitahuje tak jako předtím. Naopak, objevili jste v něm (či v ní) takové stránky, které nedokážete spolknout. Má zvláštní chování. Někdy je přímo nesnesitelný. Někdy se stává, že změna je způsobena malými skutečnostmi, které by byly samy o sobě i zanedbatelné, ale...

Vaše city se najednou tají jako sněhulák na slunci. Je to znamením toho, že tu už od počátku nebylo cosi v pořádku.

A tak si uvědomíme, že již netoužíme po polibcích a projevech pozornosti toho druhého. Okamžitě však toužíme po něčem úplně jiném a chceme to za každou cenu. Svobodu a klid. A ať se raději nikdo neptá, proč a jak. Je to tak a dost, nemůžete s tím nic udělat.

Je však nezbytné, co nejdříve tomu druhému oznámit nepřijemnou změnu.

Jakou taktiku použít? Být přímí a zcela ho "odříznout" nebo být milí a riskovat, že to ten druhý správně nepochopí?

Pokud si opravdu myslíte, že je správné ukončit vztah, můžete si vybrat způsob, který chcete. Zkuste se však přidržet alespoň některých pravidel.

„Druhý“

Pamatujte na to, že člověk stojící před vámi má přesně stejné srdce jako vy. Trpí, raduje se, je smutný stejně jako vy. Myslet si, že mu nezpůsobíme utrpení, když mu řekneme: "Už tě nemiluji", je pouze sen. Bude trpět, budete spolu s ním trpět i vy (možná málo, možná moc).

Když se s ním tedy mluvíte nebo mu píšete, pokuste se mluvit jednoduše, a především buďte upřímní. Upřímnost je jako vždy jediný způsob, jak se vyhnout větším problémům.

Vyprávějte...

Pokud si nyní myslíte "Už ho nemiluji", znamená to, že kdysi jste se měli rádi. Pak se cosi přihodilo a slunečné dny se změnilo na déšť a chlad.

Chcete-li vztah ukončit, povídejte si a diskutujte o překážkách, na které jste narazili. Poslouží to oběma. A bude to dobré především pro toho druhého; pokud mu vysvětlíte problémy, se kterými jste se setkali, možná pochopí, že se opravdu jeden k druhému nehodíte.

Jste vždy rozhodní?

Chcete to opravdu "skončit"? Vězte tedy, že chlapi a dívky reagují odlišně na ten tvrdý výrok: "Už tě nemiluji."

Chlapi to obecně neumí dobře přijmout. Rozzlobí se, rozpálí se, jsou rozrušení. Dívky mají sklony používat mocnou zbraň, kterou vlastní: slzy. Když je dívka zamilovaná a společný příběh se najednou končí, snaží se ze všech sil změnit partnerův názor. Bude plakat, bude se cítit vinná, bude se cítit zničená a dá to pocítit i vám.

Rada chlapcům

Mějte na paměti citlivost dívek, nebuďte k nim příliš tvrdí a nepoužívejte věty typu: "Už tě nemiluji, neboť si ošklivá

a máš otřesnou povahu." Buďte i vy přesvědčiví a upřímní. Nečekejte, že budete okamžitě pochopení, ale ani úplně odmítnutí.

Rada dívkám

Buďte velmi, velmi milé. A pokuste se co v největší míře působit přesvědčivě.

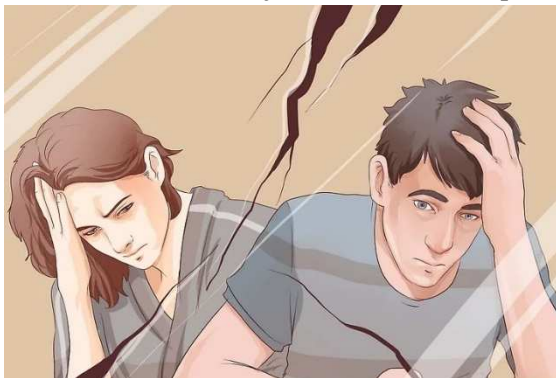
Nenechte se vystrašit, ale ani nerozpoutejte válku! Pokud to pro vás opravdu skončilo, on to pochopí. Možná ne hned (možná s vámi odmítne na určitý čas mluvit), ale nakonec to pochopí.

Končící vztah není radostná zkušenost ani pro toho, kdo ji podstupuje (ten druhý), ani pro toho, ji uskutečňuje (vy).

Ukončení

Rázné ukončení vztahu není zrovna nejideálnější způsob, jak být znovu šťastnými. Možná někdy... ale jak namáhavé je začínat všechno znovu. Nevěříte? Ujišťuji vás, že je to opravdu tak. Pro pár, který najednou přestane fungovat jako dvojice, kde oba zůstanou sami, udržují mezi sebou odstup, ba dokonce se mezi ně vkrade lhostejnost, není až tak snadné znovu se začít usmívat. Ne vždy jsou schopni okamžitě začít nový vztah, který si představují mnohem hezčí, romantičtější, "dokonalejší".

Dejte si tedy pozor! Nehrajte si na partnerský vztah, ale ani se nesnažte o jeho ukončení, pokud to opravdu není nezbytné. Láska ve vás potřebuje růst, ne zakrňovat!

MINITEST – Už tě nemiluji

1. Už ho/ji nemiluji:

- a) takže končím
- b) ani nevím, jak se to stalo
- c) nedokážu si to vysvětlit

2. Řeknu mu/jí to

- a) v baru
- b) až budeme sami
- c) asi mu/jí to neřeknu

3. Jak to přijme?

- a) závisí to na tom, jak to řeknu
- b) velmi špatně
- c) nebude ho/ji to zajímat

4. Zůstaneme přátelé:

- a) proč ne?!
- b) už jen to by mně chybělo!
- c) nevím

BODOVÁNÍ

	1	2	3	4
a)	4	7	10	10
b)	7	10	7	4
c)	10	4	4	7

Od 16 do 20 bodů

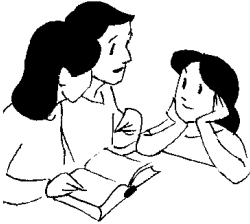
Říct "Už tě nemiluji" není totéž, jako říct "Jsi mi sympatický". Proto je důležité být milými. Pamatuj na to, že člověk před tebou tě má rád a je citlivý. Zkus se vžít do jeho postavení.

Od 21 do 32 bodů

Ne vždy dobře víš, jak se máš chovat, co říct, pokud je rozhovor "kluzký". Pomoc? Pokus se projevit svou nejlidštější a nejlepší část povahy!

Od 33 do 40 bodů

Všechno ti jde hladce. Problém však nezmizí, i když víš, jak ho vyřešit. Pokus se být vždy ochoten diskutovat... hlavně pokud jde o osud vztahu.

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

39.

PODPORUJME TALENT A SCHOPNOSTI SVÝCH DĚTÍ

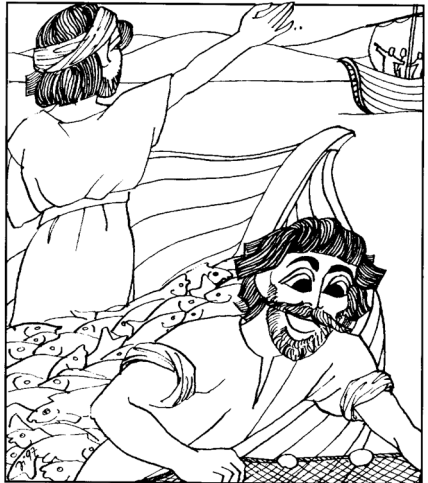
Učení víry

- Ježíš poznal Petrovy schopnosti a zná i schopnosti každého z nás.
- Všechny, kteří jdou za ním, Ježíš zve, aby vešli do Božího království.

Podněty na poučení z každodenního života

- Když vaše dítě sleduje film, televizní program nebo zprávy o nějakém géniovi či o lidech s výjimečnými schopnostmi.
- Pokud se vaše dítě zajímá o nějaký předmět, sport, případně má nějakého koníčka či v něčem vyniká.
- Pokud vyniká některým svým charakterovým rysem.

Ježíš povolává Petra, aby se stal jeho učedníkem, ale on Ježíše prosí, aby od něj odešel, protože se necítí hodný zastávat takové místo. Petr sám své schopnosti neznal, Ježíš však ano. Petr byl inteligentní muž se zavedenou "živností". Nezabýval se dalekou budoucností, snažil se žít ze dne na den. Ježíš však v něm rozpoznal potřebné dary a talenty, aby se mohl stát hlavou Církve.

My rodiče máme jedinečnou příležitost rozpoznat ve svých dětech jejich dary a talenty a povzbudit je, aby je rozvíjeli. Někteří rodiče se však snaží připisovat svým dětem schopnosti, které se vůbec neslučují s jejich osobností nebo je reálně nemají. Pokud ve svém dítěti podpoříme jeho skutečné talenty a schopnosti, pomůžeme mu dělat to, k čemu ho povolává Bůh.

Začátek rozhovoru

Řekni své dceři nebo synovi o svých představách a snech. Zeptej se jich: "Co chceš dělat, když vyrosteš, a proč?" Pozorně poslouvej, jaké představy a sny má tvé dítě, a povzbuzuj ho, aby svůj talent rozvíjelo.

Jak pozorně naslouchat

Soustřeď se na to, co ti tvé dítě říká o svých snech a představách, a hledej v jeho slovech možná hlouběji ukryté poselství. Touží dělat kreslené filmy? Má opravdu herecký a tvůrčí talent nebo ho jen momentálně drží dobrodružná postava z jeho oblíbeného kresleného seriálu? Chce být bankéřem jako bratranec Michal? Je v matematice a číslech opravdu dobrý nebo ho jen přitahuje Michalova srdečná a velkorysá povaha? Pokud chceš opravdu zjistit, po čem tvé dítě touží, ptej se tak, aby ti muselo odpovídat z různých úhlů pohledu. Ať už má praktické nebo nepraktické představy a sny, nabídní mu reálného koníčka nebo nějakou činnost, která by mu je právě v tomto věku pomáhala rozvíjet.

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Ježíš povolává Petra, aby šel za ním, a Petr jde: Lk 5, 1-11.

Co na toto téma říká Církev

Své následovníky Ježíš pověřil speciální úkolem: šířením dobré zvěsti o Božím království. Jeho stoupenci tvořili prvotní Církev, jejíž hlavou byl Petr. Křesťané se dlouho zamýšleli nad posláním Církev. V současnosti vysvětlujeme poslání Církev podle dokumentů Druhého vatikánského koncilu.

Koncil učí, že Kristus posílá křesťany, aby všem lidem a národům přinesli zvěst o Boží lásce. Cílem je všechny lidi přivést ke Kristovu spásonosnému vykoupení. Aby spása mohla ohlašovat celému lidstvu, musí se o Kristově poselství

dozvědět každý člověk – slovy, skutky nebo jen jednoduše tím, jak ho žije jeho oznamovatel. Naším posláním je rozšířit akční rádius evangelního poselství na celý svět.

Posláním Církve je hlásání Božího království. Koncil ještě doplňuje, že posláním Církve je všude sloužit potřebám Božího království – ne v jeho vlastním zájmu, ale výlučně ke slávě Boží.

Krátká modlitba s dítětem

Poděkujme nyní Ježíši za to, že nás v životě usměřňuje a vede, a poprosme ho o pomoc i v budoucnosti:

Drahý Ježíši, chci ti s důvěrou svěřit svůj život, abys mě vedl, jak jsi vedl i Petra. Děkuji ti, že mě voláš, abych tě následoval. Pomoz mi poznat Boha a sloužit mu. Amen.

Prázdniny!!

V hodině fyziky: „Jak jste se právě dověděli, těleso se při teple roztahuje a při ochlazení stahuje. Uved' te příklad. No prosím.“
„Třeba prázdniny. V létě jsou delší a v zimě kratší.“

Babička ke svému vnukovi na konci prázdnin:

„Pepíčku, tak teď už budeš chodit do druhé třídy? To už budeš moci sám utírat nádobí.“

„Že já raději nepropad!!“

Doma lamentuje otec: „Vysvědčení samá trojka a čtyřka! Můžeš mi říct, z čeho máš takovou radost?“

„Už jen jeden výprask a pak prázdniny.“

Co jsme prožili

Mše svatá ve Vratislávce

V sobotu 26. května ve 14 hodin sloužil otec Pavel poutní mši svatou k Panně Marii ve Vratislávce. Na upraveném prostranství před kapličkou se sešli věřící nejen z naší farnosti.

Krásné sobotní odpoledne jsme si mohli prodloužit u obecního úřadu, kde bylo připraveno posezení.

Poděkování za vydařenou akci patří Panně Marii za ochranu, otci Pavlovi a všem obyvatelům obce, kteří se podíleli

na přípravě a průběhu slavnosti.

R. Mašek

Slavnost Těla a Krve Páně ve Vratislávce

Ve čtvrtek 31. května se ve Vratislávce konalo Boží Tělo – slavnost Těla a Krve Páně. Tato slavnost zdůrazňuje přítomnost Ježíše Krista jako Boha i člověka v eucharistii. Slaví se ve čtvrtek po neděli Nejsvětější Trojice. Nejprve otec Pavel sloužil mši svatou u kapličky, po které se

průvod doprovázející Svátost oltářní vydal postupně ke čtyřem oltářům. U každého oltáře pan farář přečetl evangelium, modlitbu a udělil svátostné

požehnání. Eucharistický průvod doputoval až ke kapliče. Počasí bylo krásné, slavnosti se zúčastnilo mnoho farníků nejen z naší farnosti.

Děkujeme panu faráři za uskutečnění této slavnosti v naší obci, družičkám, zpěvačkám a všem,

kteří se podíleli na přípravě slavnosti a oltářů.

Jana Jakešová

Slavnost Těla a Krve Páně v Olší

V neděli 3. června 2018 se v naší farnosti Olší konala Slavnost Těla a Krve Páně. Slavnostní mše svatá začala v osm hodin ráno v kostele sv. Jiří. Po ní následoval již tradičně eucharistický průvod obcí, který má symbolizovat naše vyznání víry. Slavnost byla zakončena opět ve farním kostele závěrečnou adorací.

A. Bednářová

Slavnost Těla a Krve Páně v Újezdě

V letošním roce slavili farníci dolnoloučské farnosti slavnost Těla a Krve Páně v malebné vesničce Újezd u Tišnova.

Mše svatá v 10:30 byla sloužena otcem Pavlem před obecním úřadem, kde bylo vše dokonale připraveno. Při bohoslužbě i u jednotlivých oltářů

zaspíval chrámový sbor u kostela sv. Martina v Dolních Loučkách pod vedením Jarka Štěpánka.

Posilněni Božím slovem a pokrmem lásky, svátostí Eucharistie, jsme se vydali na cestu obcí, abychom svou vírou uctili svátostného Spasitele.

Čelo eucharistického procesí tvořili ministranti, muži s korouhvemi, družičky, které sypaly plátky okvětních lístků na znamení víry, úcty a lásky k našemu Spasiteli, otec Pavel s ozdobenou monstrancí pod baldachýnem, dále pak chrámový sbor, hudebníci a ostatní věřící. Za zpěvu písní k Pánu Ježíši, doprovodu hudebníků a zvonků jsme postupně přicházeli k předem připraveným čtyřem oltářům. Zde byla krátká pobožnost a Svátostné požehnání.

I někteří řidiči přibrzdili, když potkávali eucharistický průvod, aby uctili Pána Ježíše v Nejsvětější Svátosti Oltářní. V některých domech svítily za okny svíce, symbolizující světlo nekonečné Boží lásky.

Když zvony filiálního kostela sv. Jiljí zvaly k polední modlitbě "Anděl Páně", měli

jsme na dohled jeho věž. Za chvalozpěvu "Bože, chválíme Tebe" jsme doputovali do Božího domu, kde byla slavnost ukončena adorací a Svátostným požehnáním.

Asi 80 farníků prožilo pěkné chvíle v blízkosti Pána Ježíše s nezapomenutelnými zážitky a vzpomínkami.

Počasí, i když pod mrakem, přálo po celou dobu slavnosti.

Upřímné poděkování patří otci Pavlovi a všem, kdo se zasloužili o zdárný průběh slavnosti. To největší poděkování však náleží dobrému Bohu, který nám žehnal celé nedělní dopoledne.

Kde je víra, tam je také láska. A kde je opravdová láska, tam čeká otevřená náruč milujícího Boha a Jeho požehnání.

Jana Jurná

Den otců v Dolních Loučkách

V neděli 10. června byli všichni tatínkové i se svým "něžným doprovodem" pozváni otcem Pavlem na malou oslavu na farní dvůr se začátkem v 15:00.

Silná bouřka a prudký déšť značně ovlivnily účast farníků. Ti největší odvážlivci však přece jen dorazili. Byli sice promoklí, jak se říká až na kost, ale touha po dobré zábavě je doslova hnala mezi kapkami deště.

Otec Pavel všechny přivítal, popřál tatínkům k jejich svátku a předal jim dárek jako vzpomínku na tento den.

Počasí se během odpoledne umoudřilo, o dobrou náladu nebyla nouze. K poslechu i k tanci vyhrávali a zpívali sympatáci "Dejnovci". Podávala se pečená kýta, hospodyňky opět připravily spoustu dobrot. Nechybělo výborné víno a točené pivo, které k dobrému masíčku rozhodně patří.

I přes nepřízeň počasí se oslava vydařila. Kdo přišel, rozhodně účasti nelitoval. Poslední návštěvníci odcházeli kolem 20:00.

Upřímné poděkování patří otci Pavlovi za jeho obětavou a svědomitou práci, za další pěknou akci pro jeho farnost i všem, kdo přiložili svou ruku k dobrému dílu. A protože při každém našem snažení nad námi drží svou mocnou ruku náš milující Bůh, to největší poděkování patří Jemu.

Jana Jurná

Pohled do historie

V pohledu do historie žďárecké farnosti pokračujeme rokem 1986. Žďáreckou farnost spravoval excurrento P. Josef Soukop z Dolních Louček.

1986

V roce 1986 provedena výměna podlahy na kůře a přilehlých schodů. Práce provedl pan Melichar z Ostrovů s pomocí brigádníků.

Zakoupeny 2 sady trubkového lešení: určeno jen na opravy kostelů a far. Cena 71.180 Kčs. 1 sada hned půjčena na opravu kostela v Předklášteří, druhá sada do kostela v Uníně. Zapsáno do inventáře ve Žďarci, trvalé uskladnění ve

stodole v Dolních Loučkách. 1 sadu zaplatily Loučky (zatím složeno do Žďárce 10.000 Kčs). Během roku 1986 zaplacená Loučkami celá jedna sada lešení, takže Žďárci zbývá 1 sada. Sada z Unína byla zapůjčena do Doubravníka, kde vyměňují střechu na kostele na měděnou.

Statistika 1986:

- pokřtěných 5
- sňatky v místě 2
- pohřbených 18
- počet sv. přijímání 10.215
- zaopatřených celkem 28
- náboženství vyučováno 2 hod. týdně
- počet bohoslužeb za rok 200
- průměrná účast týdně 320 věřících

Zpracoval: R. Mašek

Pověry ničící rodiny

Pokračujeme v našem povídání o pověrách, které považujeme možná za legraci, ale přesto jsou vyjádřením našeho odvrácení se od Boha.

Některé další pověry

Patří mezi ně tzv. schválnosti, kterými zlomyslné osoby z pomsty nebo z nenávisli samy nebo pomocí jiných, použitím umrlčích rakví nebo kostí z mrtvol, způsobovaly velkou škodu na majetku svých protivníků a jejich rodinných příslušníků. Když tedy kráva najednou dojila špatné nebo krvavé mléko, když drůbež zdechla, když z rodiny někdo náhle onemocněl nebo zemřel, když stihla rodinu nějaká katastrofa, když do domu zavítalo znenadání neštěstí, obyčejně se říkalo, že "někdo uhranul".

V souvislosti s otázkou štěstí nebo neštěstí zdomácnělo i mnoho pověřivých náhledů.

Když někdo přišel s prázdnou nádobou, pokládali to za špatné znamení.

V pátek obyčejně nikdy nic nezačínali – ve smyslu starého pořekadla: "V pátek mrcha začátek". Mládenci v ten den ani nechodili za dívkami ze strachu, že by se jim manželství s nimi nevydařilo. Jestliže však nějaký mládenec přece jen v pátek zašel na zálety, strčili mu do kapsy mokrý věchet na důkaz, že v tento den "jen zasíkcanci chodívají na námluvy".

Rozbití zrcadla pokládali dívky za velké neštěstí, protože se prý sedm let nevdatí.

Na cestě nalezenou podkovu s hřebíky pokládali za předmět přinášející štěstí, proto ji zvedli a doma přibili na práh nebo veřeje domovního vchodu.

Když někde našli čtyřlístek jetele, velmi se z něj radovali, ale neutrhli ho. Staré rčení jim totiž připomínalo: "Šťastné oko, co ji vidí, nešťastná ruka, co ho odtrhne."

Když jim přes cestu přeběhla kočka, doufali ve štěstí, když však zajíc, obávali se neštěstí.

Při setkání se známými dávali pozor, aby si nepodávali ruce křížem, protože by to prý mělo za následek neštěstí.

Setkat se s kominíkem pokládali za štěstí, proto si na šatech rychle chytli knoflík a drželi ho až do té doby, dokud nepotkali bílého koně, aby si štěstí dobře pojistili.

Když poprvé v roce zahlédli na stěně pavouka, netroufali si ho zabít, neboť podle pověry by tím zabili i své celoroční štěstí.

Ocásek z ještěrky přinášel štěstí, proto ho chlapi nosívali za kloboukem.

Dřevo ze stromu zasaženého bleskem nepoužívali na stavbu, neboť by mohlo přinést do domu neštěstí.

Svědění pravé dlaně pokládali za avízo, že budou muset vydat peníze.

Zvonění v pravém uchu pokládali za znamení, že se dozví nějakou nepříjemnou nebo špatnou novinu.

Svědění pravého oka avizovalo radost, levého pláč.

Sen o mrtvých byl předzvěstí deště.

Pokud v zahradě poprvé rozkvetl bílý hřebíček, bylo to znamení, že budou mít v domě nevěstu. Pokud v domě zvadla myrta nebo rozmarýn, považovali to za znamení, že v něm bude brzy svatba. Pokud na domě začali hnízdit cizí holubi, do roka očekávali svatbu.

Když se u stolu celkem neočekávaně přetrhl rozhovor, pokládali to za důkaz, že někdo pod ním má zkřížené nohy.

Když se někomu škytlo, byl přesvědčen, že na něj někde vzpomínají.

Když se někomu na jazyku objevil puchýř, domníval se, že ho někde zlomyslně pomlouvají.

Když ženu svědil zadek, pokládala to za znamení, že ji páni někde vychvalují.

Když se někdo udeřil do pravého lokte, čekal do domu příjemného hosta, když se udeřil do levého, obával se návštěvy nepříjemného hosta.

Když se nůž po vypadnutí z ruky zapíchl do podlahy nebo země, považovalo se za znamení, že přijde do domu host, když někomu u stolu vypadla z ruky lžička nebo vidlička, znamenalo to, že je třeba očekávat návštěvu ženy. Když vypadl někomu nůž, znamenalo to, že přijde na návštěvu muž.

Pokud někdo na jaře před svátkem sv. Jiřího uviděl živého hada, očekával po celý rok štěstí, pokud však spatřil zabitého hada, obával se v tom roce neštěstí.

Pokud se děťátku začal řezat nejprve spodní zoubek, považovalo se to za znamení, že si už kope hrob.

Pokud v peci silně planul oheň, považovalo se to za znamení, že bude v domě svár. Proto se domácí pospíšili zavřít dvířka na popelníku, aby mu předešli.

Když hospodář odcházel se svým dobytkem na jarmark, pokropil ho svěcenou vodou se slovy "kolik kapek, tolik kupců". Potom postavil do statkových dveří hrábě, vidle nebo koště a vyváděl ho na dvůr. Pokud dobytek překážky překročil nebo přeskočil, pokládal to za znamení, že ho na jarmarku jistě prodá. Pokud se mu tato naděje na jarmarku splnila, místo prodaného dobytka koupil jiný, polil ho vodou a až potom se s ním vydal na zpáteční cestu domů. Když s ním šťastně dojel do svého dvora, polil si ruku močí a jejím hřbetem ho otřel, aby ho prý neuhranul. Teprve potom ho ve stáji uvázal k hrantu. S prasaty kupčila hospodyně, záleželo jí tedy na tom, aby je všechna dobře prodala. Proto když odcházela na trh, ukradla u sousedů věchet a strčila si ho do holínky, aby se jí prodej dobře vydařil.

Když se cizí žena šla k sousedům podívat na novorozeně, telátko nebo prasátko, vždy ho nejprve poplivala, aby ho "neuhranula".

Spodní oděv se oblékal naruby, aby se chránilo uhranutí.

Při dokončení stavby nového domu hospodyně zařídila něco z drůbeže, aby na stavbě zaměstnaný zedník do roka nezemřel (jako výkupné od smrti). Do základů nového domu se vkládaly peníze, aby jeho obyvatelé o ně nikdy neměli nouzi.

Při narození dítěte rodiče zasadili stromeček. O člověku, který sousedovi pokácel ovocný strom, se říkalo, že si současně podřal svůj vlastní život.

Chlapci bylo třeba ušít první kalhoty na jedno posezení, jinak si bude dlouho hledat ženu. Dívce měly růst lepší a hezčí vlasy, když si je na Velký pátek poobstříhala.

Když někdo dostal "mrchavou nemoc" (epilepsii), povolali k němu prvorozeného člověka, který dotyčného v této nemoci ještě neviděl. Ten měl roztrhnout a strhnout z nemocného šaty, které měl oblečené, a zakopat je v pokoji do země, aby tak, jako již neuzří tyto hadry, nespátřil ani nemoc.

Když má dítě epilepsii, matka v zavřené pokoji samotě nahá třikrát obejde stůl zády, aniž by se podívala na dítě. Dítě lze přitom i přikrýt korytem.

Když se někdo chce zbavit vyrážky, musí ukrást kousek chleba, který někdo peče, a tím si vyrážku potřit.

Je třeba se varovat člověka, který má srostlé obočí, a "bosorčete" (dítěte, které je podruhé kojené), neboť od nich snadno přijde "uhranutí".

Ve kterém domě hnízdí vlaštovky, do toho hrom nikdy neudeří.

Když se někdo jde soudit a obává se nepříznivého výroku, má ukrást sousedovi z kuchyně věchet a vzít ho s sebou, pak soud vyhraje.

(příště zahraniční vliv pověr)

Páté evangelium

19.

Nebeské království je podobné moudrému obchodníkovi s perlami. Když najde jednu vzácnou, snaží se z její ceny co nejvíce usmlouvat, protože nechce přijít ani o perlu, ani o své peníze.

„Nebeské království je také podobné obchodníkovi, který hledá vzácné perly. A když najde jednu drahocennou perlu, jde, prodá všechno, co má, a koupí ji.“

(Mt 13,45-46)

Jde o jednoznačný odsudek integralismu. Také se nám tu Kristovo učení představuje v mnohem lidštější podobě.

Člověk má odpor ke všemu výlučnému. Jen málokdy touží po jedné jediné věci. I ta sebemenší volba s sebou nese nutnost něčeho jiného se zříci, a proto se člověk rozhodování často vyhýbá a ani si to neuvědomuje. Každý úkon lidské vůle, ať už se týká čehokoliv, zahrnuje i další, odlišné, nebo dokonce protikladné úkony a předměty. Z tohoto úhlu pohledu je například mnohoženství v lidském srdci ta-jemně zakořeněno mnohem hloubě-jí, než se obvykle soudí.

Boží záměry s tímto rysem naší přirozenosti občas nepočítají. Veškeré lidské neštěstí pramení z božské marnotratnosti. Bůh volá člověka k nedostižným výšinám, chce, aby měl účast na poznání, lásce a životě, bohatě tryskajících z vlastní přirozenosti Stvořitelovy. My jsme však lidé skromní. Nám stačí naše malé pozemské štěstíčko, z něhož si můžeme poklidně uždíbovat někde v koutku, kde na nás není moc vidět. Naše vyšší povolání a naše průměrnost na sebe nutně narážejí: Pánova náročnost a omezené tužby služebníka prostě nejdou dohromady.

Možná, že Adamův hřích nespočívá ani tak v touze páchat zlo, která by se u vyrovnané a nevinné rajske bytosti jen těžko vysvětlovala, ale v touze žít v klidu, prostě a přirozeně a nestarat se o nadpřirozené výšiny, z nichž člověka jímá závrať.

Je-li Bůh takto rozevlátý, musíme my důrazně obhajovat svou obyčejnost. Bůh je zapálený a nerozvážný; tím spíš si musíme uchovat trochu zdravého rozumu.

Naším snem je byt 3+1, a tak nás nekonečné pláne Božího království ani moc nelákají.

Lépe řečeno: nebeský Jeruzalém? Proč ne, ale hlavně abychom nepřišli o náš malý byteček!

Perla se nám líbí, ale peníze, které pevně svíráme ve zpoceně dlaní, se nám líbí taky. Těší nás vědomí, že i Ježíš se v určitém okamžiku rozhodl mírnit Otcovu náročnost a nekompromisnost, shodl se s námi na zlaté střední cestě a schválil naše obyčejné lidské tužby.

(z knihy *Páté evangelium*, Giacomo Biffi)

Krátký příběh k zamyšlení: Sokratova zkouška

Jednoho dne, na vrcholu kopce, potkal muž filosofa Sokrata a povídá:

„Jestlipak víš, co jsem se zrovna dozvěděl o tvém příteli?“

„Počkej chvílku,“ odpověděl Sokrates. „Než mi cokoliv řekneš, rád bych tě podrobil zkoušce. Říká se jí zkouška tří sít.“

„Tří sít?“ „Přesně tak,“ pokračoval Sokrates.

„Než mi začneš vyprávět o mém příteli, možná bude dobré na chvílku zkusit prosít to, co mi řekneš. První síto se jmenuje pravda. Máš naprostou jistotu, že to, co mi chceš říct, je pravda?“ „Ne,“ odpověděl muž, „vlastně jsem to jenom slyšel a...“ „Dobře,“ řekl Sokrates. „Takže ty opravdu nevíš, jestli je to pravda nebo není.“

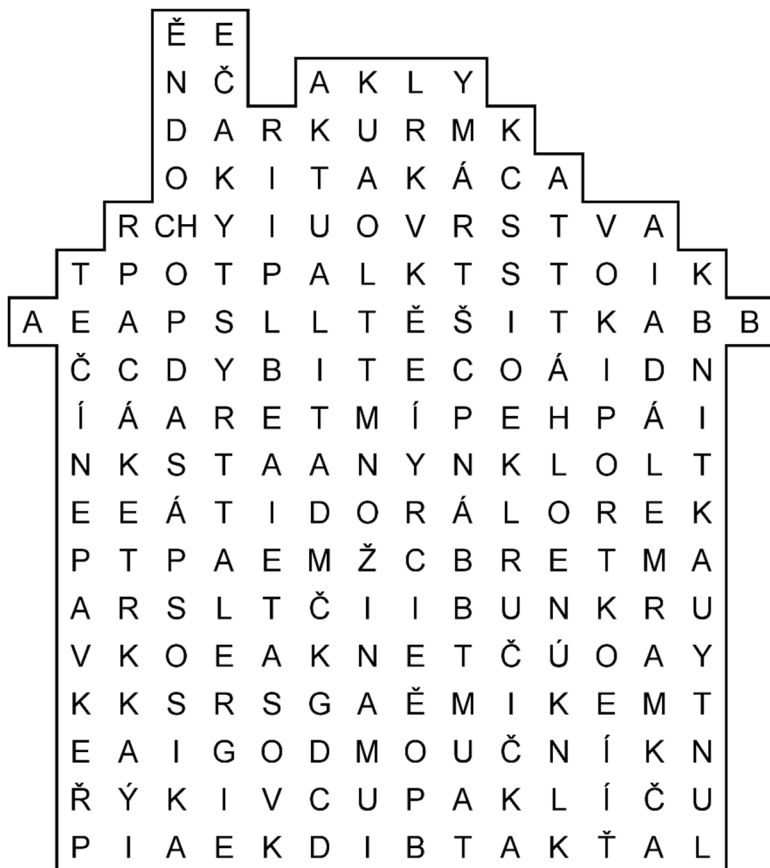
Teď vyzkoušejme druhé síto. Toto síto se jmenuje dobro. Chceš mi o mém příteli říct něco dobrého?“ „Ne, naopak...“ „Takže,“ pokračoval Sokrates, „chceš mi o něm říct něco špatného a nejsi si jist, jestli je to pravda.“

Hmm, ale pořád ještě můžeš zkouškou projít, protože zbývá ještě jedno síto. Jmenuje se užitečnost. Bude mi to, co mi chceš o mém příteli říci, užitečné?“ „No, ani moc ne.“

„Dobrá,“ uzavřel Sokrates, „takže to, co mi chceš říct, není ani pravdivé, ani dobré, dokonce ani pro mne užitečné“.

Tak proč bys mi to měl vyprávět?“

O prázdninách slaví svátek jeden svatý, který nám má co říct i v dnešní uspěchané době a to zvláště o prožívání víry. On sám je patronem Evropy a tak bychom ho v dnešní nejisté době měli prosit o přímluvu o zachování našeho společného domu - křesťanské Evropy. Jeho jméno je v tajence.

AKTIN; AKTUALITA; ALERGIE; AORTA; BAČKORA; BINGO; BITEC; BIVAK;
BUNKR; CÁKATI; ČÁSTEČNĚ; ČMOUD; DARDA; IMITACE; KOALY;
KOLEDNÍCI; KOTRČ; KRÁST; KRTEK; LAPTOP; LAŤKA; LEKAT; LUNTY;
MARMELÁDA; MNOŽINA; MOUČNÍK; OSIKA; OTOPY; PAKLÍČ;
POCHODNĚ; PROROCI; PŘEKVAPENÍ; RODIT; RUČIČKA; SKICÁK; SPÁSA;
STOIK; STYKAČE; TÁHLO; TESAŘ; TĚŠIT; TITUL; TRÁMY; TROPIKO;
ÚČTENKA; UMRLEC; VIKÝŘ; VRSTVA

(NE)OBYČEJNÉ
DNY S JEŽÍŠEM

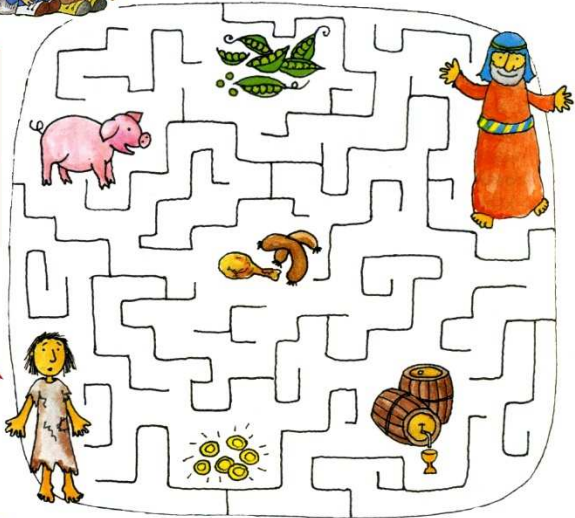

ODPUŠTĚNÍ

Lk 15, 11 – 24

Podobenství o marnotratném synovi nazýváme i podobenství o milosrdném otci. Mladší syn opustil otce a odešel, podle něj, za lepším životem. Trvalo dlouho, než začal hledat cestu zpět.

Pomoz synovi najít cestu k otci.

I my často opouštíme Boha - porušujeme jeho přikázání. Zdá se nám snadnější se lži vyhnout nepříjemnostem, například poznámce či trestu.

Místo hledání dobra se snadněji

mluví o chybách druhého, často i o vymyšlených. I filmy, které nejsou pro nás vhodné, se nám zdají lepší a zajímavější. Ale podobně jako marnotratný syn, i my dříve nebo později zjistíme, že jsme nejednali správně. Jenže co s tím? Urazili jsme Boha a zarmoutili lidi. I o tom mluví podobenství. Mladší syn vstal a vrátil se k otci. A otec? Všimni si, že otec ho čekal, vyhlížel ho, a když ho spatřil, běžel mu naproti.

Marnotratný syn se během své nepřítomnosti změnil. I lidé na obrázcích se změnili. Zamysli se, proč u nich došlo ke změně, a změněné lidi označ.

I Bůh na nás čeká s otevřenou náručí. Je připraven přivínout nás do ní, jen co si uvědomíme svou chybu, litujeme jí a chceme ji napravit. Otevřenou Boží náruč představuje zpovědnice.

Dřív než přistoupíš k svaté zpovědi, vždy se na ni dobře připrav:

- 🕯 Najdi si klidné místo a v krátké modlitbě popros Ducha Svatého, aby ti pomohl vzpomenout si na všechny tvé hříchy. Jako pomůcku použij **zpovědní zrcadlo**, které najdeš v každé modlitební knížce. Nezapomeň, že Bůh tě zná. Pokud schválně zamlíš nějaký svůj hřích, svatá zpověď je neplatná.
- 🕯 Při **první svaté zpovědi** se zpovídá z hříchů z celého svého dosavadního života. Při každé další z období od poslední svaté zpovědi.
- 🕯 Když už **znáš své hříchy**, je třeba je **litovat**. Litost znamená žal nad tím, že jsi urazil Boha, zarmoutil rodiče nebo jsi někomu ublížil.
- 🕯 Po vzbuzení lítosti nad svými hříchy je dobré vyzvat jeden konkrétní hřích na souboj a v následujícím období se snažit tento hřích nespáchat. Pokud například často používáš Boží jméno jen tak, dej si **předsevzetí**, že si budeš více hlídat ústa. Během dne si ho častěji připomeň (např. malým obrázkem v pouzdře, na stole či nástěnce). Pokud se to nepodaří hned, nevzdávej se a pokračuj ve své snaze. Určitě se ti postupně podaří najít způsob, jak si můžeš očišťovat srdce.

Zakroužkuj obrázky, které znázorňují, čím můžeme očistit své srdce.

Na závěr jedno důležité připomenutí.

Dozvíš se ho, pokud správně projdeš po cestě k zpovědnici.

♥

Nyní otevři dveře zpovědnice, kde na tebe čeká kněz. Po přezhnaní řekni kněži kdy ses naposledy zpovídál. Při první svaté zpovědi řekneš, že je tvou první. Potom vyznáš své hříchy. Zde ti pomůže "tahák" - lístek, na který sis je napsal. Po krátkém proslovu kněze nebo rozhovoru následuje modlitba lítosti. Na závěr ti kněz udělí rozhřešení. Nedělá to ze své moci, ale jako Kristův zástupce na zemi. Protože jen Bůh může odpouštět hříchy. A dělá to rád, kdykoliv jich my litujeme. Má stejnou radost jako otec z podobenství, který pro svého ztraceného syna nechal připravit hostinu.

Co nás čeká

...plno poutí a jedno žehnání ☺

Pouť ve Skryjích

5. července v 11 hodin bude ve Skryjích tradiční pouť ke sv. Cyrilu a Metoději.

Pouť na Kalech

Mše svatá 21. července ve 14:30 hod.

Pouť na Litavě

Mše svatá 28. července v 16:00 hod.

Pouť v Tišnovské Nové Vsi

Mše svatá 11. srpna v 10:00 hod.

Pouť v Boru

Mše svatá 18. srpna v 10:00 hod.

Pouť v Horních Loučkách

Mše svatá 18. srpna v 15:00 hod.

Žehnání automobilů

Tentokrát v Olší u kostela 26. srpna ve 14:00. Přijďte si vyprosít Boží požehnání pro všechny svoje cesty.

Pouť v Újezdě

Mše svatá 1. září v 10:30 hod.

Poslední slovo mají děti: Liturgie a svátosti

„Jak se jmenuje víno ke mši svaté?“

„Bezalkoholové.“

„Co potřebujeme k bohoslužbě oběti?“

„Vína, hostie a faráře.“

„Co nutně potřebujeme k bohoslužbě slova?“

„Umět mluvit.“

„Co je vyvrcholením bohoslužby oběti?“

„Proměňování vody ve víno.“

„Křížek dělaný na rtech před četbou evangelia znamená, že nemáme mluvit sprostě.“

„Jako obětní dary přinášíme chléb a víno Do vína pak kněz při obětování přilije trochu vody.“

Přihlásí se chlapec z jižní Moravy: „Paní katechetko, a nešlo by to, že by pan farář vzal zrovna druhák, a potom už nemusel vodu do vína přilévat?“

„Svaté přijímání si nezasloužíme ani po zpovědi, protože než dojedeme k oltáři, už něco provedeme.“

„Jaké znáš svátosti?“

„Všech svatých a všech zemřelých.“

Pan farář se ptá dospívajícího chlapce, který při přípravě na biřmování jeví evidentní nezáměr o věc: „A proč chceš jít vlastně k biřmování?“

„Kdybych nešel, babka by mě vykostila!“

„Napište svátosti, které znáte.“

„Smutek manželství.“

„Umazání nemocných“

„Děti, kdo je váš křestní kmotr? No, Staníku, ty nevíš, kdo je tvůj kmotr?“

„Ále, asi pan farář, ten tam u toho byl.“

(z knihy *Poslední slovo mají děti*)